

RALUCA BUTNARIU

Când dragostea ucide...

 LIBREX

București, 2017

PROLOG

Anglia, 1792

Noaptea era întunecată și îngrozitor de rece. Trăsura înainta anevoios prin ninsoarea abundentă, legănându-se periculos peste muchiile gropilor ce presărau drumul de țară, aidoma unei corăbii pe o mare în plină furtună.

Femeia se agăță de portieră când trăsura se aplecă mult într-o parte. Degetele fine i se crispară pe mânerul interior al ușiței, care pârâi surd sub încheștarea puternică, în timp ce aștepta ca valul de durere ce-i săgeta șalele să treacă pentru a-și îngădui o nouă și binecuvântată gură de aer.

În ultima oră durerile se întetiseră ca durată, frecvență și intensitate.

Spaima și oboseala se adăugau travaliului care începuse să devină o adevărată tortură. Nu-și permitea nici măcar să geamă atunci când chinul acela arzător îi străbătea trupul, încingându-i mijlocul și partea inferioară a abdomenului într-o bandă dureroasă.

În afara ei mai existau doi pasageri: un bărbat și o femeie. Sarcina era abia vizibilă printre faldurile mantiei căptușită cu blană de hermină care o înfășura.

Vizitiul acceptase cu chiu cu vai s-o ia cu el în nord. Dacă ar fi știut că era însărcinată și, pe deasupra, gata să nască, în mod sigur ar fi refuzat să o ia cu el în acea călătorie lungă și dificilă.

În sufletul ei, Elisabeth Lancaster se ruga oricărei forțe cerești dispuse s-o asculte, s-o protejeze și s-o întărească pentru a ajunge acolo unde-și propusese.

Copilul ei trebuia scos în afara oricărui pericol. Bebelușul trebuia salvat cu orice preț. Îi făcuse acest jurământ lui Keith...

Keith.

Un altfel de durere, mult mai profundă și mai înnebunitoare decât cea fizică, își croi drum drept spre inima ei. Un hohot mut de plâns i se opri în gât.

Închizând ochii istovită, Elisabeth reuși să mai ia o gură de aer înainte ca o altă contracție să-i ardă mijlocul, sfredelindu-i partea de jos a trupului ca o jerbă de flăcări. De această dată nu-și mai putu reprima geamătul care-i zvâcni pe buze.

– Vă simțiți bine, doamnă? se aplecă bărbatul spre ea, încercând să-i distingă fața în întunericul rece din interiorul poștalionului.

Elisabeth scutură din cap năucită, apoi realizează că bărbatul nu avea cum s-o vadă și se sili să vorbească printre dinții încheștați:

– Sunt bine, domnule, mulțumesc. Durerea prinse să scadă și tânăra femeie reuși să-și controleze mai bine tonul vocii. Drumul este de vină. Nu mi-am imaginat că o să fie atât de prost...

– Este un drum de țară, se auzi vocea acră a femeii care-l însoțea pe acel bărbat amabil. Dacă nu am fi fost siliți să facem un ocol atât de mare, am fi călătorit în condiții mult mai bune.

Elisabeth își strânse buzele într-o linie amară. Devierea aceea se datora ei și era limpede că femeia cealaltă era nemulțumită de abaterea de la traseul obișnuit al poștalionului.

Respect pentru oamenii...

Dar nu avusese încotro. Trebuia să ajungă cât mai aproape de domeniul contelui de Sutherland și plătise o mică avere vizitiului ca s-o lase în fața porților impresionante ale conacului unuia dintre cei mai influenți și mai bogați nobili din Anglia.

Dacă ar fi lăsat-o la capătul drumului care ducea spre Sutherland House, ar fi avut de străbătut pe jos aproape cinci mile ca să ajungă până la acele porți în spatele cărora se afla salvarea ei și a bebelușului care era atât de nerăbdător să cunoască lumea crudă de afară. Nu ar fi rezistat atât, era convinsă de asta, așa că plătise aproape două sute de lire pentru a fi lăsată cât mai aproape de destinație.

Ar fi vrut să-și ceară scuze femeii, dar ceva pârâi surd în josul abdomenului și Elisabeth simți un lichid cald udându-i interiorul coapselor. Preț de o clipă își pierdu cumpătul și intră în panică.

„Oh, nu! Doamne Dumnezeule, nu încă! Nu acum!”, țipă în mintea ei. Își duse mâinile la pântecul tensionat, încercând să se adune.

Îi venea să plângă. Să se facă ghem și să plângă până murea. Era istovită, flămândă și cu nervii la pământ. Fiecare minut care trecea îi lua din vigoare și din rezistență. Fiecare val de durere era o nouă încercare care o solicita teribil.

Tocmai când se gândea că ajunsese la limita suportabilității, trăsura se opri cu o smucitură. Elisabeth se încordă, ciulindu-și urechile. O nouă contracție îi săgetă partea de jos a trupului cu o intensitate care o făcu să-și muște limba, simțind gustul sângelui. Portiera se deschise și vocea aspră a vizitiului sparse liniștea mormântală din jur:

– Aici-i locu', cucoană. Coboară repede ca să putem pleca. E frig al dracului!

Elisabeth simți un val de ușurare atât de mare, încât aproape amorți cu totul. Cu mâini nesigure apucă cadrul

ușiței și, cu mare grijă, băjbâi cu piciorul în căutarea scăriței. O găsi și coborî cu atenție, tatonând terenul.

Ningea ca în povești, constată ea cu un surâs uimit, privind la perdeaua de fulgi mari și grei care se cernea din înaltul negru-roșiatic al cerului. Întotdeauna o fascinase lumina aceea stranie pe care cerul nopții o avea atunci când ningea abundent.

Elisabeth își strânse pelerina și mai bine în jurul trupului. Trăsura porni cu un scârțâit și se pierdu în noapte. Elisabeth privi în urma ei, apoi își îndreptă atenția asupra conacului imens care se ridica în fața ei la o distanță apreciabilă.

Nu avea bagaje. Ceea ce purta asupra ei, bine cusut în buzunarul secret al mantiei și în tivul acesteia, reprezenta o avere uriașă. Dar cea mai importantă bogăție se afla în trupul ei.

Ajunsesese până aici, nu?, iar asta era...

Tânăra femeie se încovoie de spate când o altă contracție îi străbătu abdomenul, de data asta cu o violență care o zdrobi. Elisabeth nu-și mai reținu geamătul de durere. Își cuprinse pântecul în palme și gâfâi scurt. Trebuia să ajungă în interiorul conacului cât mai repede. Simțea că timpul o presa. Bebelușul ei se pregătea să vină pe lume. O știa instinctiv. Presiunea din josul trupului era îngrozitor de mare, iar durerile deveniseră insuportabile.

Elisabeth se îndreptă scâncind spre porțile masive de fier și le deschise cu efort. Mâinile îi înghețară în contact cu metalul rece. Își aminti vag că avusese un manșon de blană cu ea, cel de hermelină pe care i-l dăruise Keith la Crăciunul trecut, dar probabil îl uitase în trăsura. Nu mai conta oricum...

Strecurându-se printre porți, Elisabeth aruncă o privire spre conacul aflat în fața ei la aproape opt sute de metri. Distanța aceea, în vremurile bune, ar fi străbătut-o în

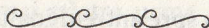
câteva minute, alergând sau mergând cu pas vioi. Acum i se păru de-a dreptul descurajantă...

Inspirând adânc aerul rece și curat al nopții, Elisabeth porni prin ninsoarea bogată, oprindu-se doar atunci când valurile de durere o asaltau nemilos. I se părea că trecuseră ore de când se strecurase prin porțile mari și până reuși, în sfârșit, să străbată parcul imens din fața conacului.

Câinii lordului Sutherland o simțiră primii. Elisabeth se trezi încercuită de niște umbre negre, care mârâiau amenințător. Frica îi aduse transpirații reci pe șira spinării. Încercă să le vorbească liniștitor, dar câinii lătrau întărâtați, zădărnicipu-i orice încercare de a se apropia de ușile duble, în spatele cărora ar fi găsit căldură, sprijin și protecție.

Contrația care veni o luă prin surprindere cu intensitatea ei zguduitoare. Picioarele i se înmuiară și Elisabeth căzu în genunchi, plângând înăbușit. Simțea frigul infiltrându-i-se în oase și dinții clănțănindu-i în gură. Era o crudă ironie să ajungă atât de aproape de conac și să nu poată intra din cauza acelor bestii. Era condamnată să moară de frig, de oboseală și de foame...

Contrația păru să se liniștească, dar o alta îi luă imediat locul, infinit mai cumplită decât predecesoarea ei. Elisabeth încercă să inspire, dar nu reuși. Imaginea conacului tremură în fața ochilor ei preț de o clipă, apoi un abis fără sfârșit o trase în adâncul lui, aducându-i binecuvântata uitare.

Kimberly se ridică brusc în șezut, cu o senzație stranie în coșul pieptului. Clipi de două ori, simțindu-se ciudat de trează și, pe deasupra, cu toate simțurile în alertă.

Afară, câinii lătrau într-un fel îngrijorător. Răsucindu-se spre soțul ei, care dormea alături, întors cu fața spre ea, îl atinse ușor pe umăr și, văzând că nu reacționează, îl zgâlțâi ușor.

Daniel deschise un ochi somnoros și o privi cu o umbră de surâs pe buze.

– Dumnezeule, Kim, iarăși?

Kimberly roși. Făcuseră dragoste de două ori în acea noapte, ultima dată chiar pe blănurile din fața șemineului.

– Nu mă gândesc la amor, dragule, ci la motivul pentru care latră câinii în ceasul acesta târziu din noapte, replică ea cu un reproș voalat în glas.

– O fi vreun hoț, opină el cu o voce somnoroasă. Lasă-i să-și facă datoria și vino lângă mine. Acum, că m-ai trezit, mi-a venit o idee.

– Lasă ideea aia pe mai târziu și dă-te jos din pat. Cred că nu este vorba de vreun hoț, insistă Kimberly îngrijorată, în timp ce aluneca din așternuturile de culoarea untului și-și lua halatul gros de casă. Am un presentiment că este altceva. Ceva mult mai grav.

Își vârî picioarele în papucii moi și-și înnodă cordonul plușat în talie.

– Trebuie să vedem despre ce este vorba. Daniel! se răsti ea, văzându-l că este pe punctul de a ațipi.

Contele tresări și-și înghiți o înjurătură. Își privi soția iritat, nemulțumit de faptul că era scos din patul călduros în puterea nopții pentru a ieși în vremea nesuferit de rece de afară. Fără chef, mormăi ceva și-și aruncă picioarele lungi peste marginea patului.

Un minut mai târziu, amândoi coborau scările largi și duble care șerpuiau spre antreul înalt cât cele două etaje ale conacului. Flăcările lumânărilor din ceară ale sfeșnicului cu șase brațe, pe care bărbatul îl ducea, aruncau umbre tremurătoare pe pereții împodobiți cu tablouri scumpe.

– Am să ies singur. Tu rămâi aici să mă aștepți, spuse el calm, întinzând soției lui sfeșnicul. Și dacă m-ai scos din pat degeaba, să știi că o să suportți prețul acestei greșeli, rosti cu o voce gravă, făcându-i șmecherește cu ochiul.

Kimberly își înălță sprânceana în maniera răutăcioasă, provocatoare și seducătoare care-i făcuse inima praf în urmă cu nouă ani.

Contele deschise ușa și-și înfrână șirul de blesteme când primul val de frig îl izbi drept în față. Ridicând gulerul halatului și regretând că nu-și luase pelerina, porni prin ninsoarea aprigă de afară, îndreptându-se spre câinii care se agitau în jurul unei movile de culoare închisă.

Vreun pui de căprioară, își zise el, strângând din dinți. Nu-i venea să creadă că acesta ar fi putut să fie motivul pentru care fusese scos din casă pe vremea asta nesuferită!

– Ce-ai prins, băieți? se adresă el celor șase ciobănești germani, îngustându-și ochii ca să și-i apere de fulgii grei și ca să vadă mai bine despre ce era vorba.

Câinii, auzind vocea stăpânului, schelălăiră încetișor și se potoliră.

Daniel Sutherland, al unsprezecelea conte de Sutherland, se lăsă în genunchi lângă movila întunecată, întinse o mână și îngheță. De data aceasta cu adevărat.

– Iisuse!

Prudent, bărbatul începu să pipăie materialul moale al unei pelerine căptușite, încercând să-și dea seama în ce poziție se afla posesorul aceluia veșmânt. La naiba, nu vedea nimic! Pe dibuite, dădu peste gulerul mantiei și-și strecură degetele dincolo de marginea lui, întâlnind o porțiune de piele moale, ce încă mai păstra urme de căldură. Atent, căută pulsul persoanei din fața lui și-l găsi, dar cu un mare efort. Era slab, abia se simțea. Dar trăia. Dădu și de urma unui cercel. În fața lui se afla o femeie. O femeie inconștientă.

Cu mișcări atente, o răsturnă pe spate și-și trecu o mână pe sub genunchii ei și alta pe după omoplați, apoi se ridică cu ea în brațe.

– Ce-ai mâncat la cină, scumpa mea? mormăi el în barbă, opintindu-se și așezând-o mai bine în brațele lui. Cântărești cât un cal de rasă.

Kimberly îi deschise ușa și făcu ochii mari în fața poverii pe care soțul ei o aducea înăuntru.

– În salon, spuse contesa, luminând drumul soțului ei. Mă întreb cine o fi...

– Vom vedea. Du-te după săruri și adu și niște coniac. Este înghețată măr.

Kimberly dispăru imediat după ce femeia fu așezată pe sofa, ca să aducă cele trebuincioase. Daniel trase de șnururile care legau mantia și dădu marginile în lături. Se opri șocat. Pântecele rotunjit al femeii nu lăsa niciun dubiu asupra stării delicate în care se afla. Iar pata mare și umedă de pe fustele ei era un alt semn cât se poate de grăitor.

– Iisuse Cristoase, îngăimă el pierit, simțind că-l trec toate nădușelile.

Măinile îi tremurau când și le ridică spre gluga amplă care ascundea chipul necunoscutei. În lumina tremurătoare a lumânărilor, chipul oval al femeii era îngrozitor de palid.

– Iisuse Cristoase! repetă, făcând ochii mari, îngroziți. Elisabeth! O, Doamne, oh, draga mea...

Simți că i se strânge stomacul de spaimă când se gândi la motivele pentru care biata contesă se afla aici, în situația aceea deplorabilă. Îi luă mâinile într-ale sale, fricționându-i-le cu putere, încercând să i le încălzească.

Părea atât de... inertă!

– Am adus tot ce... Elisabeth! icni Kimberly, țâșnind spre prietena ei de o viață. Oh, nu, spune-mi că n-a murit! gemu ea cu ochii plini de lacrimi, privindu-și soțul disperată.

– Este încă în viață, dar trebuie să o ajutăm. I s-a rupt apa, Kim, Dumnezeu s-o aibă în paza Lui! Trebuie s-o trezim și să...

Respect pentru domeniul public

– Trimite un servitor după Bertha, spuse Kimberly pe un ton calm, regăsindu-și aplombul. Ea știe ce are de făcut. Și grăbește-te! țipă ea la bărbatul încremenit de șoc. I s-a rupt apa, așa că bebelușul poate să se nască dintr-o clipă într-alta și...

– Mă duc imediat, se bâlbâi contele, ridicându-se și părăsind încăperea aproape în fugă.

Kimberly rămase lângă Elisabeth, mângâindu-i părul blond ca miera cu nespusă duioșie, în timp ce-i plimba pe sub nas sticluta cu săruri. Nu-și aminti când se mai simțise atât de fericită ca în clipa în care biata ei prietenă tresări și-și feri nasul din calea mirosului pătrunzător.

– Beth!

– Kim...? șopti Elisabeth cu nedumerire.

– Sunt aici, scumpa mea.

– Oh, Kim! murmură tânăra femeie, oftând întretăiat. Mă bucur atât de mult că... că am reușit să ajung. Zâmbi ușor, iar trăsăturile clasice ale feței ovale i se luminară, dezvelind o parte din frumusețea angelică care o proclamase regina societății în urmă cu șase ani. Nu credeam c-o să izbutesc...

– Mă bucur c-ai făcut-o, surâse Kimberly, ușurată. Unde este Keith?

Figura Elisabethei își pierdu brusc strălucirea. Ochii violeți i se umplură de o suferință atât de mare, încât contesa de Sutherland înțelese într-o fracțiune de secundă grozăvia care se petrecuse.

– A fost ucis, bâigui Elisabeth cu o voce sugrumată de durere. Nu știu cine a fost. Nu l-am văzut. Niciunul dintre noi nu l-a văzut. Dar... familia lui... vor avea și... bogăția din Kumpur-Pala. Ei au fost. Tensiunea și...

– Șsst, o liniști Kimberly. Nu vorbi. Păstrează-ți forțele în noaptea asta.

– Copilul..., șopti cu o voce stinsă contesa de Lancaster. Copilul trebuie... protejat. Eu nu cred că o să pot duce totul până la... capăt...

– Pentru Dumnezeu, Beth, nu vorbi prostii! îi curmă vorba Kimberly cu o voce din care nu-și putu șterge teama adâncă pe care o simțea. Veți supraviețui, și tu și copilul!

– Keith... a avut grijă. Parcă a presimțit că... asta se va întâmpla. Trebuie să...

– Te rog, nu mai spune niciun cuvânt! o imploră Kimberly.

– Nu!.. Ascultă-mă! îi ceru contesa de Lancaster, prinzându-i mâna într-o strânsoare surprinzător de puternică pentru cât de stinsă îi era vocea. Keith a luat măsuri ca regatul lui să fie... în siguranță. Cine are pecetea regală... moștenește totul. Titlurile, averea... totul. Copilul nostru trebuie să...

Vocea i se frânse și ochii i se măriră, îngroziți.

– Nu mai simt copilul! Nu mai am dureri!

– Sunt sigură că totul este în ordine, spuse Kimberly, reușind de data aceasta să-și înghită valul de spaimă care o înșfăcă de gât. Durerile or să înceapă curând.

– I-am promis lui Keith că-i voi dărui un fiu puternic... și sănătos. Te rog, ajută-mă!

– O voi face. Am trimis după moașa din sat. Va fi aici dintr-o clipă-ntr-alta. E foarte pricepută. Bertha m-a ajutat cu nașterile și...

Se întrerupse când îl simți pe Daniel intrând în salon.

– Elisabeth, rosti moale contele de Sutherland, forțând un zâmbet încurajator.

– Dan, reuși Elisabeth să suradă. Îmi pare atât de rău pentru că... vă produc aceste neplăceri...

– Nu fii prostuță, se grăbi el să spună. Prezența ta este întotdeauna o plăcere pentru noi...